

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY
TRỪ SONG HIỆP QUYÊN NHI HIỀN KẾ

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương ở Phương phủ có lâu không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Cũng không lâu mấy...

Cô đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Tiệp thiệp gặp y lần đầu hồi còn ở Quân phủ.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng dường như cô nương biết rất nhiều về Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi đáp:

- Lôi tiên bối nói vậy kể ra cũng đúng, vì lẽ tiệp thiệp rất lưu tâm đến bọn này.

Lôi Phi hỏi:

- Chắc cô nương cũng biết một tòa tiểu miếu ở ngoài thành Kim Lăng?

Quyên Nhi đáp:

- Tòa tiểu miếu này bốn mặt đều vách cấm địa người ngoài không được vào gần.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Cô nương biết rõ quá nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Phương Tú đã đặc biệt hạ lệnh không cho bọn thuộc hạ của lão được đến gần tiểu miếu mà chỉ tới cách xa chừng mười trượng. Bởi thế mà tiệp thiệp mới lưu tâm quan sát, chẳng qua cũng vì tính hiếu kỳ...

Lôi Phi ngắt lời:

- Cô nương có biết người nào trú ngụ trong tiểu miếu đó không?

Quyên Nhi ngập ngừng đáp:

- Dường như lão này họ La...

Lôi Phi lại hỏi:

- Sao cô nương biết lão họ La?

Quyên Nhi đáp:

- Phương Tú đã nhắc tới và chỉ kêu bằng La lão anh hùng. Hẳn cho là người ngoài chưa ai biết. Chẳng hiểu có đúng thế không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lão ta giữ lai lịch rất bí mật nên ít người biết tới.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Thực ra Phương Tú biết La Công Nhiên rồi, nhưng hắn vẫn kính sợ hắn, nên ra lệnh cho bọn thuộc hạ không được phạm vào cấm địa của lão.

Nàng đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Hai vị có biết lão ư?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ ở chỗ lão tới đây.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiện thiếp có điều không hiểu rõ là tại sao La Công Nhiên lại trú ngụ trong tòa tiểu miếu đó?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải lão ở trong tiểu miếu đâu.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chắc lão đào đường hầm ở dưới đó phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ coi nhà hầm đó quy mô rộng lớn và kiến trúc đã lâu ngày chắc nó đã trải qua nhiều triều đại.

Quyên Nhi "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể cho tiện thiếp hay về kiểu mẫu cùng vật liệu dùng để kiến tạo nhà hầm đó được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao lại không được?

Đoạn chàng đem những điều đã thấy ở trong đường hầm nhất nhất thuật lại cho Quyên Nhi nghe.

Quyên Nhi chú ý nghe Lý Hàn Thu kể chuyện. Nàng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc đây là di vật của tiền triều.

Lý Hàn Thu nói:

- Ở địa phương này mà có một công trình to tát như vậy thì đúng không phải người thường đã dựng nên.

Lôi Phi nói:

- Không chừng tòa tiểu miếu đó ngày trước là một phủ đệ của một bậc vương công.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Có lẽ đúng thế...

nàng đứng dậy nói tiếp:

- Tuy hai vị nói là chưa đói bụng nhưng tiện thiếp không thể coi thường tân khách. Xin hai vị hãy ngồi chơi một lúc để tiện thiếp làm một vài món điểm tâm cho hai vị ăn lót dạ.

Lôi Phi đã muốn ngăn lại nhưng Quyên Nhi đã ra cửa rồi.

Y ngồi yên lắng nghe một lúc chẳng thấy động tĩnh gì liền ghé tai hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Lý đệ có để ý không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Để ý chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Lúc chúng ta nói đến chuyện nhà hầm trong tòa tiểu miếu thì Quyên cô nương dường như rất chú ý.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh ngờ là Quyên cô nương biết rõ vụ này.

Lý Hàn Thu nói:

- Quyên cô nương mà biết thì dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp cũng biết.

Lôi Phi nói:

- Vì tiểu huynh biết La Công Nhiên ngày trước oai danh lừng lẫy võ lâm. Lão đã vạch đường cấm địa thì người ngoài không theo lão cũng không được. Nhưng việc nay đã khắc hấn, khi nghĩ tới không khỏi buồn cười.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vì Giang Nam Song Hiệp chắc đã phát giác ra thân thể lão rồi có điều chúng muốn giả câm giả điếc. Thế mà chúng lại ra nghiêm lệnh cấm bọn thuộc hạ tiên vào cấm khu. Nhưng La Công Nhiên lại không biết rõ nội tình, tưởng thân thể mình trên chốn giang hồ chưa ai biết rõ mà cả Giang Nam Song Hiệp cũng không biết luôn, nên lão nhơn nhơn tự đắc.

Y thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Thực ra, La Công Nhiên hiện giờ ở vào tình trạng rất nguy hiểm. Giang Nam Song Hiệp đã phát động toàn diện thì chính La Công Nhiên ở nơi đầu sóng ngọn gió và lão có thể là người đầu tiên bị tai họa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu đệ chưa nghĩ tới điều đó mà cho rằng La Công Nhiên ẩn cư dưới nhà hầm đó chắc có mưu đồ chuyện gì khác nữa, chứ không những chỉ vì Hắc Ma Nữ mà thôi.

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì Quyên Nhi đã bung một chiếc mâm gỗ trên có đặt hai bát thang miến lớn đi vào, cười nói:

- Hai vị hãy dùng trước món này.

Lôi Phi cười nói:

- Thật làm phiền cô nương quá!

Quyên Nhi nói:

- Đây là nơi hoang dã chẳng có quý vật gì để đãi khách, hai vị tạm dùng một chút.

Dứt lời nàng bung hai bát canh miến đặt lên bàn.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi quả đã đói bụng lập tức ăn ngay.

Hai người đều cảm thấy rất ngon lành. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ăn hết sạch không còn một giọt.

Lôi Phi ăn hết bát miến rồi gật gù khen:

- Ngon quá! Ngon quá! Tại hạ đi từ Nam chí Bắc, từ Đông sang Tây được ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, nhưng chưa nơi nào có tay nấu nướng kiệt diệu như cô nương. Đây là lần đầu tại hạ được nếm mùi.

Quyên Nhi vừa thu thập bát đĩa vừa cười đáp:

- Tiền bối quá khen rồi.

Nàng thu thập bát đĩa rồi trở gót đi xuống bếp rồi lại lên nhà khách ngồi nói chuyện.

Nàng nói:

- Phía sau núi tề xá có một cái đầm nhỏ tụ hội nước suối. Trong đầm này có một giống cá rất lạ mà mùi vị thơm ngon vô cùng! Chờ bọn kia về, tiền thiếp sẽ ngồi hầu tiếp hai vị. Bây giờ hãy đi bắt mấy con về để các vị nhắm rượu.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy làm phiền cô nương quá. Bọn tại hạ yên lòng thế nào được.

Quyên Nhi cười nói:

- Nếu hai vị không ngại trên núi tịch mịch thì tiền thiếp lưu hai vị ở lại chơi mấy bữa. Chờ Đạm Dược Sư tới đây coi bệnh rồi. Nếu bệnh tình tổ phụ thuyên giảm thì tiền thiếp sẽ đưa hai vị đi du ngoạn phong cảnh trên núi Tiên Hà một phen.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cười đáp:

- Giang Nam Song Hiệp lập chí mấy chục năm trời bây giờ mới phát động thì thế lực mãnh liệt phi thường. Tại hạ nghĩ rằng mình cùng Lý đệ là hai kẻ mà họ đề ý nhất quyết giết cho bằng được. Tất họ đem toàn lực đi sục tìm bọn tại hạ. Nơi đây cách biệt với nhân gian nếu Lý đệ cùng đồng ý, thì tại hạ còn muốn ở lại khuấy quả cô nương mấy ngày nữa.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể lên núi chịu đựng cảnh tịch mịch mấy ngày được chăng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Đã đến đây thì ở đây cho yên. Huống hồ chi hiện giờ chẳng biết đi đâu. Vậy ở lại mấy ngày cũng hay.

Bụng nghĩ vậy chàng liền tùm tùm cười

- Bọn tại hạ muốn ở đây, nhưng chỉ ngại làm phiền cô nương nhiều quá.

Quyên Nhi đáp:

- Hai vị ở đây tiện lắm, chẳng có chi phiền nhiễu. Tổ phụ tiện thiếp bị bệnh liệt nằm giường đã mấy năm nay chưa đi đâu một bước. Nơi đây tiện thiếp là chủ nhân rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy bọn tại hạ xin cho được ở mấy ngày.

Quyên Nhi tùm tùm cười đáp:

- Thế thì hay lắm!... Các vị sẽ được nếm những món ăn do thủ nghệ làm bếp của tiện thiếp.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Nếu cô có thì giờ rảnh, tại hạ xin thỉnh giáo mấy việc.

Quyên Nhi cười đáp:

- Việc gì? Tiên bối thử nói nghe?

Lôi Phi đáp:

- Những việc đó liên quan đến Hàn công tử.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đáp:

- Về Hàn công tử tiện thiếp cũng không hiểu được mấy phần. Có điều tiện thiếp biết chắc gã là một nhân vật tài hoa xuất chúng. Thời kỳ tiện thiếp ở với gã tuy không được mấy ngày nhưng đã thấy tài hoa của gã có nhiều chỗ khác thường.

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Cô nương muốn nói về điểm nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi chuyện gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Võ công hần thế nào?

Quyên Nhi cất giọng trầm trầm đáp:

- Vấn đề này rất phức tạp. Thật khiến cho người ta khó mà biết rõ lộ số của gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Gã so với cô nương thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiếp tuy chưa động thủ với hắn bao giờ nhưng đã ngấm ngấm cùng gã tỷ thí khinh công hai lượt.

Lôi Phi hỏi:

- Ai thắng hơn ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cả hai lần đại khái đều bị tiệp thiếp tranh tiên một bước. Nhưng tiệp thiếp xem ra thì dường như gã có ý nhường nhịn, tựa hồ nam tử trượng phu không muốn tranh hơn thua với nữ giới.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì các giáo sư trong Phương phủ không một ai ở được hết kỳ hạn đã ra đi. Như vậy tức là Hàn công tử tài trí khác người thường nhiều lắm, mới khiến bọn giáo sư phải hổ thẹn bỏ đi.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đã biết vậy mà còn hỏi thì tiệp thiếp có hiểu thêm điều gì xin nói hết. Theo chỗ quan sát của tiệp thiếp thì Hàn công tử quả là một nhân vật tài hoa ít người bì kịp. Điều khuyết điểm là từ trước đến nay gã chưa kiếm được một vị ân sư nào ra hồn để truyền dạy.

Nàng đứng dậy một chút rồi tiếp:

- Gã lại là người kín đáo rất mực, nên võ công gã đến đâu, thiệt khó mà suy lường được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ nghe nói ngoài võ công, những môn kỳ thuật như bố trí cơ quan thiết lập tin tức, gã đều tinh tế vô cùng. Chẳng hiểu có đúng vậy không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Trong bụng gã nhiều tài thao lược, lại chuyên chế tạo các thứ cơ quan.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đã vậy thì không thể để gã được.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao! Lý huynh muốn giết gã chẳng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp đã giết hại hết cả nhà tại hạ. Toàn gia bị chu lục, trừ một mình tại hạ may mắn thoát đại nạn, cả con gà con chó cũng không còn một mống nào. Mối thù chẳng đợi trời chung này thì kẻ làm người có lý nào không trả được? Huống hồ gia phụ suốt đời thanh bạch được võ lâm đem lòng thương mến. Nếu tại hạ bị chết về tay Giang Nam Song Hiệp chứ không giết được chúng thì chẳng nói làm chi, bằng tại hạ giết được Giang Nam Song Hiệp, thế nào Hàn công tử chẳng quyết chí báo thù. Một nhân vật tài hoa như vậy còn gây ra không biết bao nhiêu đại họa trên chốn giang hồ.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Lý huynh ơi! Lý huynh mà muốn giết gã e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Hàn Thu đáp:

- Bất luận thế nào sẽ có một phen kịch chiến. Nếu tại hạ không giết gã tức là gã giết tại hạ.

Chàng nói xong ngửa mặt lên trời mà cười sằng sặc.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Nếu Lý huynh nhất định đấu với Hàn công tử thì xin Lý huynh cẩn thận một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh hãy coi chừng người gã có rất nhiều ám khí!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Ám khí gì?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiếp cũng không rõ. Một hôm tiệp thiếp cùng đi với gã thấy hai con bướm bướm lớn đang nhảy múa trên không. Tiệp thiếp khen con bướm đẹp thì gã vừa cười vừa giơ tay lên một cái lập tức hai con bướm rớt xuống.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không nhìn rõ ám khí của gã ư?

Quyên Nhi đáp:

- Giả tử tiện thiếp nghĩ rằng đó là một thứ ám khí rất nhỏ bé. Nếu mình sơ ý một chút là không tài nào nhìn thấy được.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không xem lại hai con bướm đó ư?

Quyên Nhi đáp:

- Gã rất cẩn thận, không để cho tiện thiếp nhận xét. Gã bắt lấy rồi kiểm điểm lại xong mới đưa cho tiện thiếp.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Lúc gã kiểm điểm lại con bướm để giao cho cô nương đã rút vật khả nghi trên mình con bướm ra rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Chính là thế đó.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì gã đã sinh lòng ngờ vực cô nương rồi đó.

Quyên Nhi nói:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì khi đó chẳng những gã không nghi ngờ gì mà lại chính là giữa lúc tiện thiếp cùng gã gần gũi nhau nhất.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng thở dài cắt đứt câu nói của Quyên Nhi.

Quyên Nhi dừng không nói nữa.

Cặp mắt nàng trông như nước hồ thu chăm chú nhìn vào Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cảm thấy nóng mặt. Chàng muốn nói ra câu gì, nhưng đột nhiên dừng lại.

Nguyên trong lòng chàng cảm thấy lời sắp nói ra có điều lộ liễu quá đáng nên chàng đành im tiếng.

Quyên Nhi dường như đã nhìn thấy trong lòng Lý Hàn Thu nghĩ gì, nàng cười mát nói tiếp:

- Gã là người rất cẩn thận, nên dù việc nhỏ mọn, gã cũng không muốn để lại vết tích.

Lôi Phi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương không nhìn thấy một chỗ nào khả nghi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiếp đã lưu tâm đến mình con bướm thì tựa hồ nó bị một thứ ám khí rất nhỏ bé đã thương.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đại khái là một thứ độc châm gì đó.

Chàng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Khi đó Hàn công tử có lẽ đối với cô nương đây...

Y nói tới đây bỗng dừng lại.

Quyên Nhi cười khanh khách nói:

- Trong lòng tiền bối có điều chi muốn nói thì cứ việc nói huych tẹt ra, đừng ngại gì.

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Dường như Hàn công tử rất có cảm tình với cô nương phải không?

Quyên Nhi mỉm cười đáp:

- Coi chừng đúng như vậy, nhưng gã là người rất kín đáo, tiệp thiếp không dám quyết định. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Nhưng trong những lúc nói chuyện với gã, tiệp thiếp phát giác ra gã tựa hồ là con người biết phải chăng. Vì thế không nên bức bách gã hòa mình với Giang Nam Song Hiệp cho thành dơ bản.

Lý Hàn Thu nói:

- E rằng việc đó không phải là chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tình thâm phụ tử lòng trời đã định. Dù gã có biết rõ ác tính của phụ thân, nhưng gã chẳng thể đứng bàng quan mà không can thiệp vào, tỷ dụ như trong khi cha mẹ gã bị người đâm chém.

Quyên Nhi nói:

- Vì vậy mà trong vụ này ta cần vận dụng đến kỹ xảo.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỹ xảo thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiệp xin trừ tính giúp Lý huynh. Khi nào Lý huynh định đổi phò với Giang Nam Song Hiệp thì trước hết hãy tìm cách nơi xa xa Hàn công tử để khỏi chạm mặt xung đột với gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai mà làm thế được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Quyên cô nương! Chỉ cần sao Lý đệ cầu được Quyên cô nương giúp sức, thì việc đưa Hàn công tử ra xa chẳng có gì là khó.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có một điều tiệp thiệp cần nói rõ với hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hàn công tử là người rất thông minh. Hiện giờ y chỉ còn thiếu kinh nghiệm giang hồ mà thôi. Nhưng gã lại có tài học một biết ba. Tiệp thiệp cùng ở với gã mấy ngày, liền phát giác ra gã hiểu việc giang hồ rất mau như một người đi một ngày có đến ngàn dặm.

Lý Hàn Thu nói:

- Giả tỷ Hàn công tử có tài năng như lời cô nương thì dĩ nhiên gã cũng hiểu rất mau những ác tính của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi nói:

- Trước đây Hàn công tử chỉ ở Từ Châu, không rời khỏi Hàn gia bảo nửa bước. Lúc ở đó một mình gã muốn làm gì thì làm, đối với sự vật giang hồ hoàn

toàn cách biệt. Nhưng từ ngày Hàn Đào cho gã đến Kim Lăng thì tình hình lại khác hẳn.

Lôi Phi nói:

- Vì gã đã được trông thấy sự việc giang hồ, khiến nhân giới mở rộng thêm ra, nên gã đem lòng hoài nghi những hành động của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Chính là thế đó! Khi tiện thiếp cùng ở với gã, đã thấy gã rất lưu tâm đem hành vi của Giang Nam Song Hiệp. Tuy gã chưa nói ra miệng nhưng tiện thiếp cũng nhận xét là gã ngờ vực những hành động của Giang Nam Song Hiệp rồi.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương nhận xét Hàn công tử bằng cách nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi về phương diện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hàn công tử là người thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Khó mà đoán được.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tính gã rất thâm trầm. Những người cùng ở với gã chẳng mấy ai hiểu được là trong lòng gã nghĩ gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương nói vậy thì ra Hàn công tử là con người đáng sợ lắm hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Vụ này khó nói lắm. Tiện thiếp cùng ở với gã chưa bao lâu, nên không hiểu nhiều về gã được. Chỉ có một điểm là tiện thiếp dám nói chắc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về điểm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay Hàn công tử như tờ giấy trắng, bôi đen thành đen, bôi đỏ thành đỏ. Vậy không nên kích thích hay bức bách gã để gã bị hãm vào tuyệt cảnh.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi tiếp:

- Có phải cô nương nhận thấy là tại hạ bức bách gã không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Nếu tiện thiếp trả lời không phải thì đã trái với ý nghĩ. Sự thực Lý huynh đang bức bách gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Thất tuyệt ma kiếm của Lý huynh đúng là có thể hạ sát được Giang Nam Song Hiệp. Nếu công tử hạ sát Phương Tú Hàn Đào tức là đẩy gã vào tuyệt cảnh đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương đã tán dương Hàn công tử như vậy thì trong lòng tại hạ lại nghĩ ra một phương pháp khác.

Quyên Nhi cãi:

- Đây không phải là tiện thiếp tán dương Hàn công tử mà nói đúng sự thực.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử thử nói nghe! Công tử có cách gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hãy hạ sát Hàn công tử trước để trừ mối lo về sau.

Quyên Nhi chớp mắt mấy cái rồi nói:

- Nếu Lý huynh không lựa chọn thủ đoạn thì quả Lý huynh có thể làm được, nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo vệ Hàn công tử một cách cực kỳ nghiêm mật. Vậy trước hết là công tử phải tìm cách gần gũi gã mới có thể hạ thủ được.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phải chăng là một mối họa lớn?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Gã là một nhân vật ở giữa chừng, có thể rất hay mà cũng có thể rất dở. Bất luận ngày sau gã thành người hay hay thành người dở đều có ảnh hưởng rất lớn đến võ lâm.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã mục đích kiếm chiêu của Lý đệ, thật là lợi hại vô cùng! Dù Hàn công tử có học rộng đến đâu chắc cũng không thể nào thắng được thất tuyệt ma kiếm. Giả tỷ có người dẫn dụ gã đến một nơi hoang vắng thì Lý đệ giết gã chẳng khó khăn gì.

Quyên Nhi nói:

- Xem chừng ý định hạ sát Hàn công tử của hai vị đã cương quyết lắm rồi.

Lôi Phi nói:

- Nếu để gã sống tất nhiên tai hại vô cùng, tại sao không trừ khử gã đi? Có điều...

Quyên Nhi hỏi:

- Có điều làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Cần được Quyên cô nương giúp cho một tay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng tiền bối muốn lợi dụng tiện thiếp ở trong bóng tối dẫn dụ gã đến để tiện việc các vị hạ thủ?

Lôi Phi đáp:

- Khi nào dám làm phiền cô nương quá nhiều như vậy? Chỉ cần cô nương viết cho một phong thư. Tại hạ sẽ lợi dụng phong thư đó để dẫn dụ gã tới đây.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Hàn công tử là hạng người nào mà dễ mắc bẫy như vậy?...

Đột nhiên nàng ngừng lại, lắng tai nghe, bỗng la lên:

- Có người đến đó!

Rồi cô đứng lên đi ra ngoài.

Lát sau thấy Quyên Nhi dẫn Đàm Dược Sư rảo bước đi vào.

Đại khái Quyên Nhi đã nói sơ qua tình trạng hai người tới đây với Đàm Dược Sư. Vì thế mà Đàm Dược Sư vừa vào tới nhà sách liền gật đầu chào hai người rồi mỉm cười.

Lôi Phi đứng dậy chấp tay hỏi:

- Không ngờ tại hạ lại gặp Đàm Dược Sư tại đây.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đứng dậy vái chào, chàng cũng làm theo.

Đàm Dược Sư cười đáp:

- Trong một thời gian ngắn ngủi mà chúng ta đã được gặp nhau hai lần. Như vậy đủ chứng tỏ chúng mình có duyên với nhau. Vậy lão phu cũng xin tặng hai vị một chút lễ mọn. Xin hai vị hãy đón lấy.

Lão phát tay áo rộng thùng thình, hai cái bình ngọc từ trong tay áo bay ra nhằm vọt về phía hai người.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thò tay ra đón lấy bình ngọc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Trong bình có bốn viên linh đan rất công hiệu cho việc trừ độc, trị thương. Những viên thuốc này lão phu đã phí khá nhiều tâm huyết mới chế ra được. Vậy hai vị thu cất bên mình để phòng khi dùng đến.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh nói:

- Đa tạ dược sư!

Đàm Dược Sư giảo mắt ngó Quyên Nhi hỏi:

- Chúng ta đi thôi! Thử vào coi bệnh tình gia gia cô nương xem thế nào?

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Xin hai vị hãy ngồi chơi một chút.

Đoạn nàng cùng Đàm Dược Sư đi vào nội thất.

Lôi Phi nhìn hai người đi khỏi rồi, khẽ bảo Lý Hàn Thu:

-Lý đệ! Nghe nói Đàm Dược Sư là người tự phụ kiêu ngạo. Sao lão lại chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây để trị bệnh cho gia gia của Quyên Nhi. Chắc vị tổ phụ của Quyên cô nương đây phải là một nhân vật phi thường.